

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

Reagan v Španiji — Jutri bo govoril pred evropskim parlamentom v Strasbourgu —

MADRID, Špa. — Včeraj sta v Španijo prispela predsednik Reagan in žena Nancy. Danes se bo Reagan srečal s španskimi voditelji. Predsednik španske vlade Felipe Gonzalez nasprotuje Reaganovi politiki do Nikaragve in predvsem embargu zoper to deželo, ki ga je Reagan napovedal pred odhodom na obisk v Evropo. V intervjuju z novinarji je Gonzalez dejal, da bo pojasnil špansko stališče Reaganu.

Španija je tudi članica NATO, mnogi v Španiji pa temu članstvu nasprotujejo. Zato je pričakovati danes množične demonstracije zoper Reagan, ZDA in politiko španske vlade. Prav tako mnogi Španci nasprotujejo navzočnosti ameriških vojaških oporišč v državi. Trenutno je v Španiji 12.000 ameriških vojakov in sam premier Gonzalez je izrazil željo, da bi jih bilo manj.

Jutri gre Reagan v Strasbourg, Francijo, kjer bo govoril na posebnem zasedanju evropskega parlamenta ob 40-letnici konca vojne v Evropi. Reaganov predstavnik za tisk Larry Speakes je novinarjem povedal, da bo predsednik govoril o odnosih ZDA in Zahoda sploh s Sovjetsko zvezo. S tem v zvezi, je pripomnil Speakes, bo imel Reagan nekaj konkretnih predlogov.

Reaganov obisk v Zahodni Nemčiji je bil dokaj uspešen. Preteklo nedeljo je predsednik obiskal nemško vojaško pokopališče v Bitburgu in položil venec, vendar je bil na pokopališču le nekaj minut, nič pa ni spregovoril. Reagan je tudi obiskal nekdanje nacistično koncentracijsko taborišče Bergen-Belsen. Ta obisk je naredil na predsednika viden in močan vtis, ob tej priliki pa je imel po mnenju mnogih opazovalcev tudi lep nagovor. Kot kaže, javno mnenje v Zahodni Evropi in predvsem v Nemčiji je Reagana ocenilo pozitivno.

Manj uspeha je imel Reagan na gospodarskem sestanku na vrhu, ki so se ga udeležili voditelji 7 najbolj razvitih zahodnih držav. Predsednik je iskal podporo za svetovno konferenco o trgovanju, ki naj bi bila prihodnje leto, drugi udeleženci sestanka na vrhu in tu predvsem Francija se pa niso veliko zanimali. Podpirali pa so Reaganovo stališče do ZSSR na pogajanjih ZDA-ZSSR o omejevanju oboroževalne tekme, ki potekajo v Ženevi.

Po obisku Španije in Strasbourga, se bosta Reagan in žena Nancy mudila na Portugalskem ter se v petek vrnila v ZDA.

Ameriški poslanik se ne bo udeležil osrednje sovjetske slovesnosti ob 40-letnici konca II. svetovne vojne, ki bo jutri v Moskvi

MOSKVA, ZSSR — Arthur A. Hartman, ameriški poslanik v ZSSR, se ne bo udeležil posebne sovjetske parade, ki bo jutri v tem mestu ob 40-letnici konca druge svetovne vojne. Vzrok temu je ameriško nezadovoljstvo zaradi smrti majorja Arthura D. Nicholsona, ki ga je 24. marca v Vzhodni Nemčiji ubil sovjetski stražar na sovjetskem oporišču v DDR. Major Nicholson je bil član vojaške misije ZDA v Vzhodni Nemčiji.

Sovjeti bodo imeli kar štiri slovesnosti, na katerih bodo zabeležili konca vojne v Evropi, angleški poslanik ter njegov francoski kolega se bosta vseh štirih udeležili, poslanik Hartman pa se bo udeležil le tiste, na kateri bo položen venec ter tudi sprejema v Kremlju.

Vesoljsko letalo Challenger srečno pristal v Kaliforniji včeraj — Znanstveni poskusi tekom poleta zelo uspešni

HOUSTON, Texas — Včeraj popoldne ob 12.11 je na vojaškem oporišču Edwards v Kaliforniji pristalo vesoljsko letalo Challenger. Polet je trajal teden dni in je bil posvečen predvsem znanosti. Astronavti so delali razne poskuse, ki jih ni mogoče izvesti na zemlji. Pravijo, da so poskusi prinesli veliko novega znanja in da bi zbrani podatki napolnili kar 50.000 dvestostranskih knjig. Podatki so zbrani od 15 raznih poskusov, ki so vsi vsaj delno uspeli, mnogi pa kar v celoti.

Razporejen do Nikaragve v zveznem kongresu se spreminja

WASHINGTON, D.C. — Opazovalci političnih razmer v zveznem kongresu govorijo o spremenjenem razporejenju mnogih kongresnikov do Nikaragve. Gre za nekatere poslance, ki so nasprotovali ameriški podpori protisandinističnim gverilcem, sedaj pa so razočarani nad obiskom predsednika Nikaragve Daniela Ortege v Moskvi in drugih komunističnih državah. Politični analitiki vedo povedati tudi, da so mnogi kongresniki naleteli na nasprotovanje njihovi politiki v lastnih volivnih okrožjih in sedaj reagirajo na ta pritisk.

Reaganova administracija računa na ponovna glasovanja v kongresu o podpori gverilcem v Nikaragvi, ki jih Bela hiša imenuje »borce za svobodo«. Ni pričakovati vojaške podpore tem gverilcem, pravijo analitiki, vendar bo kongres morda odobril drugovrstno podporo, hrano, zdravila itd. Nekateri kongresniki nasprotujejo Reaganovi politiki predvsem, ker se bojijo, da bi lahko vodila do pošiljanja ameriških vojakov v Nikaragvo. Bojijo se namreč, da bi Nikaragva postala nov Vietnam. Bela hiša trdi, da sploh ni govora, da bi do tega kdaj prišlo.

William J. Schroederja, človeka z umetnim srcem, je zadela možganska kap

LOUISVILLE, Ky. — Včeraj je 53-letnega William J. Schroederja, ki živi z umetnim srcem vse od 25. novembra lani, zadela možganska kap. Zadnja poročila iz bolnišnice Humana v tem mestu pravijo, da je Schroeder v kritičnem stanju. Kmalu po operaciji novembra lani je Schroederja zadela možganska kap, 6. aprila letos pa je mogel bolnišnico zapustiti in se preseliti z ženo v stanovanje blizu bolnišnice.

Schroederjev zdravnik, dr. William DeVries, je priznal že pred zadnjo Schroederjevo zdravstveno komplikacijo, da umetno srce škoduje rdečim krvnim celicam in da bo zaradi tega Schroeder in tudi druge osebe, ki bodo dobili umetno srce, morali imeti od časa do časa transfuzije krvi.

— Kratke vesti —

Tokio, Ja. — Včeraj je padlo v morje kakih 15 milj južno od japonskega otoka Jakušima vojaški helikopter ZDA, na katerem je bilo 17 vojakov. Reševalci niso našli nobenih preživelih vojakov in so prepričani, da ni mogel nesreče nihče preživeti.

Ottawa, Ont. — Danes se bo začela konferenca, ki bo obravnavala stanje človekovih pravic v desetletju po podpisu Helsinških dokumentov l. 1975. Konferenca se udeležuje 35 držav, vseh evropskih z izjemo Albanije. Zahodne države bodo poudarjale predvsem sovjetsko kršenje Helsinških sporazumov.

Iz Clevelanda in okolice

Sestanek za Slovenski spominski dan—

V četrtek, 9. maja, ob 7.30 zvečer bo v družabni sobi avditorija Sv. Vida sestanek sodelavcev za Slovenski spominski dan. Odseki Pripravljalnega odbora bodo poročali, kaj je že bilo storjeno in kaj je še treba storiti za dostojno izvedbo te žalne svečanosti. Vabljeni vsi, ki že sodelujete, in vsi, ki bi mogli kaj pomagati ali bi želeli kaj več izvedeti o zamisli te osrednje slovenske spominske svečanosti.

Materinski proslavi slov. šol—

Slovenska šola pri Sv. Vidu priredi v soboto, 11. maja, ob 7. zvečer v farni dvorani »Materinsko akademijo«. Vljudo ste vabljeni, da se udeležite te akademije v počastitev naših mater.

Slovenska šola pri Mariji Vnebovzeti pa vas vabi na Materinski dan, 12. maja, ob 3. pop. v šolsko dvorano, kjer bodo otroci šole podali igrico »Divji mož«. Pridite!

Za rojake v Chicagu—

Župnija sv. Štefana se pripravlja na zlato mašo prof. in pomožnega župnika dr. p. Kalista Langerholza OFM, ki bo v nedeljo, 19. maja 1985. Slovensna maša bo ob 10. dop., nato bo sprejem. Slavnostno kosilo bo ob 12.30., sledil bo kratek program mladine. Vstopnice za kosilo po \$7 so še na razpolago.

Novi grobovi

Jennie K. Kovacic

V soboto, 4. maja, je umrla Jennie F. Kovacic, rojena Kutnar, vdova po Williamu, mati Roberta in Williama J., 6-krat stara mati, sestra Alice Helm, Mary Zifko in Johna. Pogreb bo iz pogrebnege zavoda Brickman, 21900 Euclid Ave., jutri, v sredo, v cerkev sv. Felice dop. ob 9.30 in od tam na pokopališče Vernih duš. Na mrtvaškem odru bo danes pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Rose Cavlovic

V nedeljo, 5. maja, zjutraj je v Euclid General bolnišnici po dolgi bolezni umrla 95 let stara Rose Cavlovic z 4447 Cushing Lane, Richmond Hts., rojena Smole v Sloveniji, od koder je prišla v ZDA l. 1915, mati Dorothy Kalan, Stanleya in Freda (Tulsa, Ok.), 4-krat stara mati, sestra Ane in Angele (obe v Sloveniji) ter že pok. Frances Bajt, Josephine Krabel, Tonya in Franka (vsi v Clevelandu), Johna, Michaela, Mitzi, Louise, Jacoba, Josepha, Louisa in Antoinette (vsi v Sloveniji). Pogreb bo iz Železovega pogrebnege zavoda na E. 152. cesti jutri, v sredo, zj.

(Dalje na str. 8)

Lep nastop—

Preteklo nedeljo popoldne so Mladi harmonikarji pod vodstvom g. Rudija Kneza razveselili občinstvo s svojim nastopom v avditoriju pri Sv. Vidu. Čestitamo!

Počastitev—

Podr. SZZ št. 25 bo počastila ženo leta Marie Telic v torek, 14. maja, s kosilom. Članice in prijateljice se bodo zbrale v Sterletovi restavraciji okrog 1. pop. Pridite! Vse ste povabljenе. Rezervacije niso potrebne.

Graduacija—

V nedeljo, 12. maja, bo iz University of Charleston graduirala Danica Meglič, hčerka Stanka in Jožice Meglič, Greenville, S. Car. Stara mati graduantke je ga. Rozika Jaklič, lastnica Triangle Cleaning Co. To podjetje bo zaprto od sobote, 11. maja, do četrta, 16. maja, ko bo zopet odprto.

Skupno sv. obhajilo—

Društvo Najsv. Imena pri Sv. Vidu bo imelo skupno sv. mašo to nedeljo pri sv. maši ob 8. zj. Takoj po maši bo zajtrk in kratek sestanek. Vsi člani vabljeni.

Pomoč potrebujejo—

Odbor Slovenske pristave vljudo prosi to soboto za pomoč, da se uredi prostor za poletno sezono. Prigrizek bo pripravljen.

Petkova AD z zamudo—

Pretekli petek nismo mogli pravočasno tiskati Ameriško Domovino. Natisnili smo jo šele v nedeljo in jo potem dostavili na pošto. Za zamudo se cenjenim naročnikom in bralcem opravičujemo.

Koncert Korotana—

Pevski zbor Korotan vabi na svoj letni koncert, ki bo v soboto, 18. maja, ob 7.30 zvečer v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. Vstopnice so po \$4, dobili jih boste tudi pri vhodu na večer koncerta. Po koncertu bo za ples igral Alpski sekstet.

Izreden spominski dar—

Jože in Tončka Kastelic, Toronto, Ont. sta darovala \$150 v tiskovni sklad Ameriške Domovine v spomin na pok. dr. Petra Markeša. Iskrena hvala!

VREME

Pretežno sončno in vetrovno danes z najvišjo temperaturo okoli 62° F. Sončno tudi jutri, z najvišjo temperaturo okoli 67° F. V četrtek spremenljivo oblačno z najvišjo temperaturo okoli 74° F. Za petek napovedujejo sončno vreme z najvišjo temperaturo okoli 82° F.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. — 431-0628 — Cleveland, OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (ISSN 0164-680X)

James V. Debevec — Publisher, English editor
Dr. Rudolph M. Susel — Slovenian Editor

Ameriška Domovina Permanent Scroll of Distinguished Persons:
RT. REV. MSGR. LOUIS B. BAZNIK

NAROČNINA:

Združene države:

\$33 na leto; \$18 za 6 mesecev; \$15 za 3 mesece
Kanada:

\$42 na leto; \$27 za 6 mesecev; \$17 za 3 mesece
Dežele izven ZDA in Kanade:

\$45 na leto; za petkovo izdajo \$25

Petkova AD (letna): ZDA: \$18; Kanada: \$22;
Dežele izven ZDA in Kanade: \$25

SUBSCRIPTION RATES

United States:

\$33.00 — year; \$18.00 — 6 mos.; \$15.00 — 3 mos.

Canada:

\$42.00 — year; \$27.00 — 6 mos.; \$17.00 — 3 mos.

Foreign:

\$45.00 per year; \$25 per year Fridays only

Fridays: U.S.: - \$18.00 - year; Canada: \$22.00 — year

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio
POSTMASTER: Send address change to American Home
6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103

No. 36 Tuesday, May 7, 1985

Gastarbeiter

Pod nemškim imenom »Gastarbeiter« razumemo tiste stotisoče delavcev v Zahodni Nemčiji, ki so se v desetletjih po drugi svetovni vojni priselili v to državo iz drugih, ne nemških dežel, da bi se tu zaposlili, ker jim domovina ne more nuditi ne dela ne jela. Zaposlitev od strani Nemčije je bila določena kot začasna in so bili ti delavci sprejeti kot »gostje«, ki bodo ostali dokler jih bo nemško bujno razvijajoče se gospodarstvo potrebovalo. Med prišleki, ki so se v velikih masah usuli v Nemčijo, so bili poleg Turkov, Italijanov in nekaterih drugih, tudi množice delavcev iz Jugoslavije in še posebej iz Slovenije.

Dokler so v Jugoslavijo po vojni deževala ogromne količine podpor vseh vrst in oblik iz zahodnih demokratičnih držav, predvsem iz Amerike, pod firmo dobrodelne organizacije UNRRA, se je našim rojakom v domovini dobro godilo: skoraj razkošno so živeli od tuje pomoči, njihove oblasti so na debelo razmetavale darovani in zlasti posojeni denar za nerentabilna, velika industrijska podjetja, ki so brez vsakega modrega načrta rastla kot gobe po dežju. Ljudje so res začeli misliti, da se je odprl raj na zemlji.

Toda kmalu je prišlo iztrezjenje. Zastonjske podpore iz tujine so se postopoma ustavile, za izposojene milijarde dolarjev je bilo treba plačevati obresti in posojila vračati. Raj na zemlji se je pričel rušiti in se končno porušil po vedno veljavnih ekonomskih načelih, razvajanemu delavskemu sloju je bilo treba odpreti ventil, kar se je srečno zgodilo z odprto možnostjo zaposlitve v cvetočem nemškem gospodarstvu. Čeprav za najnižja in najbolj umazana dela, je bila vaba začasne zaposlitve v Nemčiji zaradi visokih plač in dobrega valutnega tečaja nemške marke tako močna, da je odprla zatvornico velikemu odli- vu tudi delavnih ljudi iz Slovenije, ki so v deset tisočih odšli s trebuhom za kruhom.

Domača oblast, predvidevajoč potencialno podporo že močno sepajočemu gospodarskemu stanju s pritokom nemških deviz v Jugoslavijo, je odliv delavstva načrtno pospeševala in ovire odstranjala. Tako se je zgodilo, da se je v par letih izselila na delo v Nemčiji najbolj podjetna in tudi tehniško sposobna plast slovenskega delavstva, da bi si s kakršnim koli delom prislužila kup dragocenih mark, se z njimi vrnila domov in udobno živela. A račun je bil brez krčmarja. Obrnilo se je drugače.

V dneh 21. do 23. februarja t.l. sta pripravili obe nemški Cerkvi — Zentralkomitee der deutschen Katholiken in Deutscher Evangelischer Kirchentag — doslej najpomembnejše zborovanje za vse tujce v Nemčiji, in sicer v glavnem bavar-skem mestu Münchnu. Poleg nemških predstavnikov so bili v glavnem udeleženi zastopniki Gastarbeiterjev, kar je razlog, da o tem problemu na tem mestu razpravljamo. Potek zborovanja je pokazal, kako nujno je bilo potrebno občutljiva notranje-politična vprašanja nemške federalne republike vzeti v pretres in začeti z načrtnim konstruktivnim in koordiniranim delom za njih reševanje. Na zborovanju se je pokazalo, da se je napetost med domačini in tujci v zadnjih letih občutno povečala. Je to posledica že zdavnaj končanega nemškega ekonomskega

Materinski večer pri Sv. Vidu

CLEVELAND, O. — Za nami je pusta zima! Pa zares?

Srce pravi tako! Veselo utri-pa, ko mu majniško dišeče cvetje naznanja, da je resnično nastopila pomlad. In še nečesa se veseli srce v tem času. Maj-nik, poleg cvetja, prinaša tudi praznik naših mater — toliko opevani materinski dan! Kako bi se tudi ne veselilo, saj to je dan, v katerem se srečujejo srca. Na ta dan si vsak otrok želi, da bi mati znala brati mi-sli, kajti lepote v otrokovem srcu in vseh dobrih želja ne morejo izraziti besede. Preveč so nerodne, ne more jih jezik spregovoriti. Oči pa jasno in z vso iskrenostjo kličejo:

O, mati, kako si želim, da bi ti bilo danó videti, česa je polna moja duša! Spoznala bi, da te ljubim, ko me ti učiš; da te ljubim, ko me maraš, te lju-bim, ko me spodbujaš in te ljubim tudi, ko me kaznuješ. Tvoj sem, čeprav to vse pre-redko pokažem.

Sprejmite, drage matere, svojih otrok najbolj globoko zahvalo, pa naj vam bo na kakršenkoli način izražena za ta vaš veliki god!

Otroci Slovenski šole pri Sv. Vidu, vam poklanjajo priredi-tev, ki jo bodo v šolski dvorani pripravili v soboto 11. maja zvečer. Tradicionalna je že ta prireditvev, pa ji navada ne je-mlje ne pomembnosti in ne iskrenosti. Edinstvena je vsa-kokrat, kakor so edinstveni tudi otroci.

Začetek prireditve bo ob sedmih zvečer. Otroci lepo va-bijo k prireditvi svoje mamice, Slovenska šola pa vabi ostale prijatelje in dobrotnike, da z obiskom materinske proslave pokažejo, da razumejo napore in prizadevanje, s katerim že toliko let vzdržujeta šolo od-bor in učiteljstvo.

Vsem želimo prijeten majski večer!

JML

SLOVENSKI SPOMINSKI DAN

v nedeljo 26. maja v Clevelandu

CLEVELAND, O. — Kot je že gotovo vsem znano, se bo praznoval Slovenski spomin-ski dan v nedeljo 26. maja in to s sv. mašo v katedrali sv. Janeza (St. John's Cathedral) na 9. cesti v Clevelandu, s kon-celebrirano sv. mašo. Glavna maševalca bosta prevz. škof dr. Edward Pevce in Rt. Rev. msgr. Louis B. Baznik ob so-maševanju slovenskih župni-kov in duhovnikov.

Ta vseslovenska spominska svečanost, ki je pod pokrovi-teljstvom petih slovenskih žu-pnij, naj bi se v prvi vrsti spo-minjala naše velike tragedije, ali, kot ji pravimo, Vetrinjske tragedije. Letos poteka štiri-deset let, ko se je vršil brato-morni pokol, kateremu ni ena-kega v naši zgodovini. Spo-

minjali se bomo vseh, ki so po-stali žrtev brezbožnega komu-nizma med revolucijo in po koncu vojne, vseh, ki so izgu-bili življenje po nacističnih in fašističnih taboriščih, in pa tudi tistih, ki so darovali svoja življenja v obrambo demokra-cije na Koreji in v Vietnamu.

Da so priprave v polnem teku, to se že samo po sebi ra-zume. Prejšnji četrtek je bil zopet sestanek Pripravljalnega odbora. Poročilom odborni-kov, ki so si naredili razne nalo-ge, je sledila živahna debata o različnih predlogih, ki so jih člani odbora predlagali. Zve-deli smo, da bo zadostnega parkališča za avtomobile ude-ležencev Slovenskega spomin-skega dneva v parkališču na-sproti katedrale na Superior

»čudeža« in močno poslabšanih gospodarskih razmer ter viso-ke brezposelnosti, pa tudi nemške uradne politike do tujih delavcev. Sprejeti so bili namreč zakoni, ki omejujejo pravice teh delavcev in njihovih družinskih članov ter predvidevajo in pospešujejo njih vračanje v domače dežele.

Taka uradna tendenca sili zlasti slovenskega gостаškega delavca, da akutno razmišlja o dilemi, ali se pripravljati na vrni-tev domov, ali pa ostati za vedno na tujem. Odločitev za eno ali drugo ni lahka. Resno se je bati, da bi prevladala odločitev za drugo možnost. Obupne gospodarske in politične razmere v domovini gotovo ne vabijo na povratek ljudi, ki so se navadili udobno in svobodno živeti. Kdo se bo vračal iz nemškega obi-lja v domačo, poostreno revščino?

Po drugi strani pa ne drži trditev bavarskega vzgojnega ministra dr. Maierja, da so se Gastarbeiterji že tako usidrali v nemško življenje, da jih je treba jemati kot sestavni del te dežele. Številni delegati na zborovanju so dokazovali, da se je v zadnjih letih zakonsko-pravni položaj tujcev vidno poslabšal, od zakona za omejevanje pritoka družinskih članov do zakona, ki ogroža brezposelne tuje delavce in jim grozi z izgonom.

Če so mnogi slovenski delavci v Nemčiji danes v precepu in v škripcih, je deloma tudi njihova lastna krivda. Tratili so težko prislužene marke za pogosta potovanja v domovino ob praznikih na šunke in potice, ne na prazovanje; trošili denar za drage stroje in za zidanje luksuznih hiš, da so se s tem pon-ašali. Zdaj so v stiski, kaj napraviti. Njihovo sosedsvo doma jih ne gleda s prijaznimi očmi. In tako je nevarno, da bodo ostali v tujini, z njimi in družinami pa mlada slovenska kri, ki jo celoten narod tako nujno potrebuje za svoj napredek.

Mi se v emigraciji na razne načine trudimo ohranjati slovenstvo celokupnemu narodu v prid, v Nemčiji se nam pa utaplja v neprimerno obširnejši meri naša kri v tujem morju. Kakšna ironija.

Ave.

Ako nam bo vreme naklo-njeno, bi se narodne noše in pa duhovščina zbrala na dvorišču Catholic Center, to je stavbe, ki je zadaj katedrale. Procesija ali sprevod bi se potem pomi-kala iz omenjenega dvorišča po Superior Ave. in sicer po pločniku do vhoda v katedra-lo. O vsem poteku, kako in kaj bo vse šlo, vam bodo lahko obrazložili in pokazali redi-telji, ki bodo v ta namen tam.

Če pa bo deževalo, potem se narodne noše zberejo v spo-dnjih prostorih katedrale in pridejo v cerkev neposredno po stopnicah brez, da gredo ven. Za vsa navodila nam bodo preskrbeli reditelji.

Da bo ta Spominski dan res čim veličastnejši, prav lepo prosimo vse tiste, ki imajo narodne noše, da se oblečejo in tako dajo tej svečanosti res-slovenski poudarek. Nihče ne sme manjkati, kdorkoli je na svoji koži občutil komunizem, kdorkoli ima svojca, ki je iz-gubil življenje zaradi komuni-zma, komurkoli je za demo-kracijo in svobodo v svetu, ko-mur je za slovensko kulturo, za slovenski narod in njegove tradicije, in za krščansko vero.

Brezbožni komunizem ne prizna ne vere, ne naroda, ne kulture, ne svobode in osnov-nih človeških pravic. Kako bi mogli odobravati režim, ki uničuje osebnó iniciativo, osebne pravice in teženje po demokraciji, ki je bila našemu narodu vedno pri srcu. Zberi-mo se v čim večjem številu, da tako pokažemo, da smo si edi-ni v obtožbi današnjega reži-ma v Sloveniji. Naj bi ta veli-častna demonstracija obtože-vala režim, ki o Vetrinjski tra-gediji trdovratno molči, režim, ki se boji pogledati resnici v oči, da bi ne zagledal svoje krivde.

Ne pozabite! Vsi v St. John's Cathedral dne 26. maja k spominski svečanosti, ki se bo vršila ob treh popoldne pod pokroviteljstvom slovenskih župnij in škofa dr. Edwarda Pevca. Na svidenje!

Pripravljalni odbor

IZ NEWYORŠKE PROSVETE

V popolni tišini je odmevala po dvorani slovenska pesem in napolnjevala naša srca z ljube-znijo, ponosom in — če smo odkriti — tudi z domotožjem. O, kako prav je imel žal že pokojni Marjan Jakopič, ko je zapisal:

»Potrte dvigaš, razkropljene družiš, sovraštvo otajaš, ljube-zen deliš in domotožje ozdrav-ljaš. Slovenska pesem, kako si čudovita! Znaš si odpreti pot v srca najmlajših slovenskega rodu in v njih prižgati plamen ljubezni do domovine, kjer si se rodila.

Otroci, ki so navadno ne-mirni — tudi mi smo bili taki — so utihnili, napeto strmeli v pevce in prisluhnili slovenskim melodijam. Ne trdim, da so vse pesmi razumeli! Ganila so jih in njihova nedolžna srčeca so trepetala ob zvokih, ki so

Ha-Hec-Hi- Ho-Humor!

Skuhal ali pogrel

MECAN

Pogovor...(Nadaljevanje)

Kako so Prekmurci hitro užaljeni sem spoznal, ko sem enega vprašal, ali je res, da rečejo oni MOJE SESTRE BRAT, namesto MOJ BRAT? Odgovora nisem dobil nobenega, pač pa bi kmalu bil tepen.

Tudi ko sem jim pripovedoval zgodnico, kako je neki prekmurški kmet prišel v zlatarno (Jewelry store) v Murski Soboti in je vprašal prodajavca:

»Ka bi vi dali za atakšni falat zlatá kak je küjska glava?«

»Ali ga imate?« je vprašal prodajavec.

»Ne, ne. Liki če bi ga gđaj meja.«

Namesto, da bi se malo nasmejali, so me prejemali, kaj imam proti Prekmurcem, da se večkrat iz njih norčujem, saj sem vendar v Murski Soboti dobil tisto malo izobrazbe, ki jo imam. Kaj bi šele rekli, ko bi jim povedal storijo, kako je nekdo od naše strani Mure prodajal češnje v Beltincih in kaj je naredil, ko ob dveh popoldne ni še nič prodal. Domačini so vedeli, da jih ne bo nesel nazaj domov v košu in so upali, da jih bo med nje zastoj razdelil. Pa ni bilo tako. Ampak kako je bilo, ne bom nje zastoj razdelil. Le če me kdo hudo razjezi, se danes povedal in morda nikoli. Le če me kdo hudo razjezi, se lahko zgodi, da enkrat prihodnjič vso reč »vô zbobjam«.

Kdor je služil v eni izmed ameriških panog vojaštva, zlasti v Navy ali pri Marinih, ta najboljše ve, skozi kake preizkušnje gre vsak rekrut od prvih tednov v BOOT CAMP, pa do zadnje vožnje po morju, kjer tedne in mesece razen ladje, ne vidijo drugega kot vodo, primanjkuje pa pitne vode in počitka, katerega motijo zlasti uši in stenice. Dober vojak se mora navaditi na vse in poveljniki, zlasti nižji, skrbijo za to, da vzgojijo čimveč dobrih vojakov.

V predvojni Jugoslaviji, ko tehnika še ni bila na taki višini kot je danes, so preizkušali odpornost vojakov na dokaj primitiven, a zato nič manj učinkovit način. V sobo z razdraženim dihurjem so zaprli Slovence, Hrvata in nekega jušnjaka, da bi se prepričali, kdo izmed teh treh zastopnikov svojih banovin je najboljši vojak.

Po 45 sekundah je prvi prišel ven Slovenec. Hrvat je že nekaj dalje vzdržal, toda tudi on ne veliko več, kot dobro minuto. Nato je bilo pet minut vse mirno in člani komisije so postajali vidno navdušeni in se zadovoljno spogledovali.

Končno se odpro vrata in dihur pride ven.

Neki član komisije je baje pripomnil, da je »Slovenec bio največji kukavica«. Izmed nas kdo bi morda rekel, da je bil Slovenec »čiken«. Ampak počakajmo s končno sodbo, dokler ne slišimo neke druge zgodbe, ki bo pokazala Slovenca v popolnoma drugačni luči.

— Tistole je najljubši naslonjač mojega moža.

— Natakár, v tem telečjem zrezku sem našel muho.

— Nemogoče.

— Kako nemogoče? In kaj je to? Ali ni muha?

— Seveda je. Ampak zrezek pa ni telečji.

GOSPA ZDRAVNIKU:

»Mislim, da prihaja slabost, ki jo čutim od prevelike utrujenosti.«

»Morebiti. Pokažite mi, prosim, jezik.«

— Odločila sem se, da se ne poročim do 30. leta.

— Jaz pa sem se odločila, da ne dopolnim 30 let, dokler se ne poročim.

— Mimogrede iz Milwaukeeja —

MILWAUKEE, Wis. — Po dolgi in hudi zimi, lahko sedaj zapojemo: »Prvi maj, krasni maj, konec zime je tedaj.«

Mesec maj, ki so ga Rimljani imenovali maius, je dobil ime verjetno po Maji, najstarejši Atlasovi hčerki. Nekateri pa razlagajo to ime tudi drugače: Ime naj bi dobil po Jupitru z vzdevkom Maius.

Ker so v maju prvič po dolgi zimi spet gnali živino na pašo, so v nekaterih deželah imenovali maj »mesec paše«. V tem mesecu je toliko cvetja in zelenja, da se še tako razvajeno oko ne more načuditi tej lepoti.

Naši ljudje imenujejo maj tudi veliki traven, cvetnik, rožni cvet in rožni mesec. Naši pesniki opevajo maj kot mesec, ki s polnimi rokami siplje srečo in blagoslov, ljubezen in razpoloženje. Z mnogimi darovi pomaga ljudem in živalim, da se dobro počutijo.

Vremenskim pregovorom ni čisto jasno, ali je dobro, da je maj suh ali moker. Da ne bi prestrašili Slovencev, obetajo dobro letino v obeh primerih: Če je majnika lepo, je dobro za kruh in seno. Ali pa: Če je ta mesec dosti dežja, v jeseni bo dosti vsega blaga.

Drugi pregovori za maj pravijo: Če sušec, traven deži, maj pa hladi, kmetu se dobro godi. — Hladen majnik ti gotovo da slame dosti in tudi sena. — Slana v začetku maja zoritvi sadja nagaja. — Veliki

Povabilo na šmarnice v Etiwandi, Kalif.

ETIWANDA, Kalif. — Slovence v južni Kaliforniji vabimo na šmarnice v Etiwandi. Obhajali jih bomo 19. maja ob pol enih popoldne (12:30 p.m.). Zbrali se bomo spet v cerkvi Srca Jezusovega kot lansko leto. Darovali bomo sv. mašo v slovenskem jeziku z berili v angleščini. Po maši bomo zapeli litanije Matere božje in prejeli blagoslov z Najsvetejšim.

Letos praznujemo 1100-letnico smrti sv. Metoda, apostola Slovencev in drugih Slovanov. Zato smo naprosili g. Jožeta Mavsarja kot slavnostnega govornika. G. Mavsar je župnik cerkve sv. Cirila in Metoda v East Heleni, Montani.

Po šmarnicah v cerkvi se bomo zbrali v bližnji farni dvorani, da se okrepčamo s kosilom in za medsebojni prijateljski pomenek.

Dragi rojaki in prijatelji, pridite k šmarnicam vsi, ki vam je draga naša verska dediščina, ki smo jo prinesli s seboj iz naše stare domovine. Povebite tudi svoje prijatelje. Na svidenje v Etiwandi!

Slovenski duhovnik
v južni Kalif.

kega travna mokrota, malega srpana (julija) suhota. — Maja mora biti tri dni mrzlo, če ni na začetku, je ob koncu tako. — Veliki traven moker, rožnik pa mlačen - kmet bo to leto ženjen in lačen.

Še neko staro modrost: majski dež pospešuje rast las. Torej kdor se nagiba k pleši, naj izkoristi vsak majski dežek. Če ga ne bo pobrala pljučnica, bo imel vsaj lase.

Vsem, posebno godovnikom in vsem, ki so bili rojeni v tem lepem mesecu, lep pozdrav, veliko veselja in vse dobro!

Znano nam je, da je Gorenjska z očakom Triglavom, Bohinjskim jezerom in Bledom raj zimskega športa in razkošja, toda zimska Olimpiada se je vršila v Bosni in Hercegovini.

Mi smo ponosni na našo ogromno smučarsko skakalnico v Planici (letos je dočakala 50-letnico), toda smučarski skakalci drugih narodov postavljajo svetovne rekorde.

Že več kot 60 let pišemo, beremo, protestiramo, da so na slovenski zemlji na Koroškem Slovenci brezpravno in krivično zapostavljeni od avstrijskih oblasti. Isto se dogaja našim primorskim Slovincem v Italiji, kjer so bili in so še preganjani na svoji slovenski zemlji. In v vseh teh dolgih letih, ni bilo voditelja, da bi udaril s pestjo po mizi in zavpil: »Dosti je teh krivic in ponižanja!«

Niti kralj Matjaž izpod Pece se ni prebudil iz trmastega spanja. Sicer pa, če se kralj Matjaž niti v drugi svetovni vojni in antikomunistični revoluciji in borbi, kljub vsem grozodejstvom ni zbudil — se ne zbudil nikdar več. Imeli smo tudi Martina Krpana in Petra Klepca, pa vse zaman, življenje teče svojo pot...

V Ameriki imamo Slovenci veliko število ameriško-slovenskih organizacij, imamo tudi nekaj zelo nadarjenih, v Ameriki šolanih razumnikov in tudi nekaj »starokrajških« akademsko naobraženih Slovencev in Slovenk. Njih cilj je širiti in ohranjevati slovensko kulturo in slovenski jezik. Na koncu koncev pa se mi zdi, da je zmeraj manj slovenskih kulturnih prireditev in da nekateri od teh razumnikov raje govorijo angleško, ker se zavedajo, da je resnično samo tisto, kar je koristno!

Pred kratkim je ponovno gostoval v Ameriki s 26 koncerti, znani RTV simfonični orkester iz Ljubljane. Z velikim uspehom so koncertirali v Portlandu, Oregon, v Sacramentu, Los Angelesu, Kaliforniji.

niji, in v Las Vegasu, Nevada. Od tu so poleteli v New York in nato na Florido, kjer so imeli 8 koncertov v raznih mestih.

Simfonične koncerte sta izmenoma vodila dirigenta Marko Munih in Anton Nanut. Po ameriških ocenah je orkester na svojih koncertih žel pri občinstvu in kritiki največje uspehe. Pričakoval sem, da bi kak rojak ali rojakinja vsaj malce omenil v naših slovenskih časopisih o teh simfoničnih koncertih. Zgleda, če ni polke in klobas in potic na mizah, ni kulturni dogodek!

Že dolgo vrsto let opažam, da se pri nekaterih naših organizacijah medsebojno občuje samo v angleškem jeziku, pri nekaterih društvih pa samo v slovenskem jeziku. Prepričan sem, da je to velika napaka. Ko govorimo in pišemo, da je treba čim dalje ohraniti slovenski jezik in kulturo, se moramo zavedati, da živimo raztreseni po vsej Ameriki in da ni več močnega novega prihoda slovenskih emigrantov.

Znano nam je tudi, da velika večina ameriških rojakov in rojakinj razen par slovenskih pesmi ne obvladajo slovenskega jezika. Gledano z druge strani, pa nas je še veliko število slovensko govorečih ljudi. Zato bi bilo lepo, pravilno in zelo koristno za ohranitev našega jezika, da bi voditelji in razumniki pri naših organizacijah in društvih prišli do zaključka, da bi kakršnekoli zabavne in kulturne prireditve, če le mogoče (s trdno voljo pa je vse mogoče!), izvajali v slovenskem in angleškem jeziku. Zadovoljni bi bili vsi, starejši in oni, ki znajo materinski jezik in oni z mladino na čelu, ki jim angleški jezik bolj gladko teče. Poizkusimo!

Pretekli mesec, 2. aprila 1985, je bil v Alverno College po zaslugi naše nadarjene rojakinje Isabelle Kralj-Bambičeve predstavljen naš največji pesnik dr. France Prešeren. Tokrat ni bilo težko oceniti, da je bil namen voditeljice in koreografinje Isabelle Kralj prikazati našim rojakinjam in rojakom ter prijateljem, ki ne obvladajo slovensčine, pojočega in plesočega Prešerna, da bi ga malce bolj razumeli in vsaj prebrali eno njegovo pesem v angleščini, ki je tudi v tem jeziku kremenit, plemenit in lepo zvoneč.

Na tem Prešernovem večeru »Flowers of a Poet's Mind« so z velikim uspehom nastopali poklicni plesalci, pevci in pevke Richard Kieffer, Lee Dougherty, Christine Kieffer, Isabelle Kralj, Robert Mason, Aloysius Arko, Marie Kohler, Karen Carreno, Jayne Latva in Andrea Wagoner.

(dalje na str. 6)

SLOVENSKI SPOMINSKI DAN

v nedeljo, 26. maja 1985 v Clevelandu, Ohio pod pokroviteljstvom
prevzv. škofa dr. Edwarda Pevca.

Ob 3. uri popoldne sv. maša v katedrali sv. Janeza
(St. John's Cathedral) na 9. cesti v Clevelandu.

Glavni maševalec prevzv. škof dr. Edward Pevc
ob somaševanju slovenskih župnikov in duhovnikov.

Naša marec-aprilska žetev gre uspešno h kraju...

NEW YORK, N.Y. — Pri slovenskem sv. Cirilu na Osmi je pač tako, da se glede obiskovanja njega zanje v pomladnem času. In to kar ob velikonočnem, ki je včasih še precej hladen. Letos pa imamo vremensko nestalnost: deževnost in sončnost, hladnost in toplo prijetnost. Na vrh vsega tega pa še brstnost pomladne prirode, ki daje velikonočni veri še globlji smisel, ko lahko z Gregorčičem meditiramo: ko v delavnico sem Tvojo zrl ... videl sem... a smrti nisem zazrl...

Po obiskovanju naših faranov in srenjčanov slovenskega sv. Cirila ob Cvetni in Vstajenjski nedelji, bi pa jaz rad zavržno zapisal: Naša narodna skupnost ne bo nikdar umrla. Stara se resda, pa ima v sebi še zadosti mladega življenjskega brstja. Odvisno je, seveda, od tega, če bo to brstje nam dalo tudi cvetje in za cvetjem še sadove, pomembne za nadaljno rast. Za rast, ki smrti ne pozna. V poletnih mesecih, ko nas bo obiskal mlad frančiškanski semenišnik, bomo v pasjih dnevih videli, na katero pot hočejo naši mladi kreniti: na pot umiranja — ali na pot življenja.

O našem velikonočnem brstenju sem govoril že v poprejšnjem kroničnem zapisu. Z Belo nedeljo sem končal, in povedal, čeprav smo včasih na Slovenskem zanjo rekli: mala velika noč, je bila v naši cerkvi podoba »pasjih nedelj«. Da ni bilo naše zveste in dobre pevke, Bogdane Zimic, bi bila skorajda še tiha.

Za Bogdano jaz v resnem humorju pravim, da nam je od Boga dana. Saj ona je steber našega kora, da se nam ne podere. Organist Franjo se lahko nanjo zanese, da bo prišla, in pa na Karla Klezina, kadar ni na deželi v tistih pasjih dneh, med katere žalibog padejo tudi nedeljski dnevi. No, v letošnjih poletnih dneh bo drugače, upajmo. Na mladega frančiškana veliko stavim. Upam, seveda na dobiček. To je moja edina loterija, ki jo igram.

Bela nedelja pri slovenskem sv. Cirilu je bila temna za mojo veselo kroniko. Tej temačnosti se je začudil celo preoblikovalec naše cerkvene dvorane, Ivan Blejec, ki je prišel s svojo ženo misleč, da bo našel na slovenski Osmi »malo veliko noč«. Bil je začuden presenečen in mi porekel: »Tako malo ljudi, pa danes — na Belo nedeljo!«

Hvala Bogu, da je mene vodil v lepo ekumensko misel, ko sem bil še mlad gimnazijec v Ljubljani. Takrat me je še moj katehet dr. Frank Jaklič malce sumljivo gledal, ko sem odkrito kazal, da obiskujem tudi protestantsko in pravoslavno cerkev. Zato se je za mene tudi na slovenski Osmi puščobna Bela nedelja spremenila v veličastno Vstajenjsko nedeljo, ko sem od slovenskega sv. Cirila odšel k srbskemu pravoslavnemu Sv. Savi.

Pravoslavni so imeli po nji-

hovem cerkvenem koledarju svojo Velikonočno nedeljo, prav z istim pomenom kot je bilo pri nas teden dni popreje. Samo njihova velika cerkev s stotinami gorečih sveč, novo, mistično razsvetljavo in belim cvetjem, med njimi tudi lilije, mogočno petje domačega zbora in pevcev-gostov moških kaludžerov, me je še bolj poglobilo v mistiko velike daritve za ikonostasom in na oltarju žrtveniku našega odrešenja.

Kot je bila poprejšnja nedeljo naša mala cerkva nabito polna — okoli dvesto nas je bilo v njej —, tako je bila polna srbska velika »mala« katedrala, enkrat episkopska. Po moji oceni okoli 1000 pravoslavni vernikov z enim samim katoličanom je prisostvovalo tej veličastni liturgiji, ki je odeta v orientalni mistiki. Naši unijati imajo prav takšno liturgijo. Zakaj smo se ločili, in zakaj smo še vedno ločeni, ko pa smo bili enkrat eno in ena Cerkev. Dejansko smo še zmerom eno, kar izpričujemo javno vsi, ko se prekrizamo: v imenu Očeta, Sina in Svetega duha.

Letos so se naši ljudje po slavu kar dolgo zadržali v cerkvi. Sicer mi Slovenci, bolj individualističnega mišljenja in čutenja, se hitro razpršimo vsak na svojo plat in svoj dom. Dočim je pri bratih Srbih čisto drugače. Veliko, kar jih zgornja in še srednja dvorana lahko sprejme okoli miz, po cerkveni liturgiji ostanejo skupaj s svojo duhovščino pri skupnem velikonočnem kosilu. Vse tri dvorane so bile polne, spodnja z baro kar nabito polna.

Po kosilu so imeli še »igranku« — ples, ki ni individualističen, kot je naš. Tam zaplešejo kolo, kar je pri nas, Slovincih narodni običaj samo pri Belokranjcih, ker so jih Gorjanci ubranili nemškega vpliva in ostali bolj odprti slovenskemu vzhodnemu vplivu. Pa poslušajte njih govorico, njih pesem, zazrite še v njihovo narodno nošo in še v njihove velikonočne pisanice — pihhe.

Naj danes še to napišem. V teh (srbskih) cerkvenih prostorih, dvoranah sem se pred leti srečal s Petrom Blejcem, bratom Ivana, ko je prevzel adaptacijo srbskih cerkvenih dvoran. Torej: Peter je adaptiral dvorane sv. Save, Ivan pa lani našo dvorano sv. Cirila.

Zadnja nedelja je bila tretje aprilska in pri Sv. Cirilu tako imeovana »prosvetna«. Na to nedeljo pa je bilo v naši cerkvi, kot da je »mala« velika noč. V cerkvi je mašo daroval in pridigoval misijonarski delavec, lazarist Lado Lenček, ki bi moral biti med nami na prvo aprilsko. Seveda cerkev je bila lepo zasedena, dvorana pa polna. Vseh dvanajst miz zasedenih pa še skorajda vsa moja knjižna.

Vsak je dobil nekaj na to nedeljo: misijonarji, prosvetarji, jaz pa, prodajalec slovenske besede, tokrat skorajda

nič. S težavo gre tiskana slovenska beseda med naše ljudi, ker ni časa za branje in se zdi škoda za tiskano slovensko besedo. Kljub temu, še vztrajam v svoji stari trmi, ki sta mi jo vcepila oče in mati še v senci slovenskega sv. Vida v Clevelandu.

Ker so Zvonovci zapeli, ker je Helka Puc spregovorila, in ker sta Richard in Ive bila pri klavirju, je prosvetna ura tokrat imela večji učinek in je dala precej umetniškega užitka. Helka je občuteno govorila o slovenski besedi. Zvonovci so nam zapeli šest pesmi, o katerih bi tudi rad malo pisal.

»Oj Triglav, moj dom«. Menim, da je bil Aljaž malce prirejen po Peregrinovem občutju. Sem pa tja je zazvenel otožno. Potem že nam vsem poznana »Kosa«. Ni važno, kolikokrat smo neko pesem že slišali, za poslušalca je pomembna, kako je zapeta. In Zvonovci nas tudi tokrat niso razočarali. Mene pa je zgrabila njih nova: »Pesem od rojstva«. Pri njej so bili basi tako močni, čisti in globoki, kot da niso Zvonovi, ampak tisti od Donskih kozakov!

Če je bila »Sijaj, sijaj sončce« do ganotja vseh sen. Lauschetu, ko so Zvonovci zadnjič nastopili v Washingtonu, moram reči, da je bila tudi meni. Isto »Pastirska«. »Jaz pa vem, da ti si moja...« je bila njihova nova v nastopih pred zbrano njujorško slovensko srenjo.

S svojim nastopom so Zvonovci zadnjo nedeljo na slovenski Osmi dokazali, da se resno in temeljito pripravljajo za nastop skupaj z drugimi skupinami slovanskih narodov, ko so v soboto, 4. maja, nastopili kot predstavniki Slovencev v Carnegie Hallu. Te vrstice pišem seveda pred nastopom, vem pa, da se bodo v sloviti dvorani odrezali. Saj ravno njihovo petje je menda vžgalo čustvo v misijonarju Lenčku, kar se je čutilo v njegovih pozdravnih besedah v dvorani.

In za konec: Upam, da bomo napolnili dvorano v Ridgewoodu to soboto, 11. maja zvečer, ko bo skupna večerja za farni dan. Že deveti od naše 60-letnice, ki naj bo priprava za prihodnjeljetnega, ko bomo slavili 70 let življenja njujorških Slovencev, zbranih okoli sv. Cirila na Osmi.

Tone Osovnik

Iz newyorške prosvete

(nadaljevanje z 2. str.)

očarali že njihove dede.

V zboru sta nastopila mlada Jeff Us in Peter Dermastija, vnuka Peregrina Usa, katerega potomci sestavljajo poleg Kurbusa in Kompareta plevski zbor »Zvon«. Ta dva sta že tretja generacija! Ljubezen do petja je zbudila v obeh ljubezen do slovenske pesmi in z njo slovenske zemlje.

V prvem delu so zapeli pesmi: Oj, Triglav moj dom,

— KONCERT —

slovenskega pevskega zbora

K o r o t a n

Sobota, 18. maja 1985

v Slovenskem narodnem domu,
6417 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio

Začetek ob 7.30 zvečer

Igra Alpski Sekstet

Vstopnina: \$4.00

Kosa in Pesem od rojstva. Marsikatero oko je bilo rošno, ko je prva pesem odmevala po dvorani. Kakor jaz so se verjetno tudi drugi starejši poslušalci spominjali pohodov na Triglav. Bil sem trikrat na vrhu in doživljam vseh sponov so mi še zdaj v živem spominu, posebno tisti, na katerem sem se skoraj ubil.

V odmoru smo pozdravili Ladislava Lenčka, predsednika Slovenske kulturne akcije in urednika *Katoliških misijonov*. Čestitali smo Juliji Tomšič, redni obiskovalki naše cerkve in prosvetnih ur, k njeni 85-letnici, ki jo je prav ta dan obhajala.

Rihard Lango je igral na klavirju Beethovno »Für Elise«. Simon Kregar je recital Milke Hartmanove pesem »Pevec« in Helka Puc Clement Jakopičevo »Slovenska pesem«. Vsi trije so bili odlični.

V drugem delu so Zvonovci zapeli pesmi: »Sijaj, sijaj, sončce«, »Pastirska« in »Jaz pa vem, da ti si moja«. Vse tri pesmi so nas zapeljale v pravljico deželo naše izgubljene domovine.

In za konec nam je mladi virtuozi Ive Lango igral na klavirju »The Wild Horseman«.

Naslednja in zadnja ura v tej sezoni bo na tretjo nedeljo v maju in bo posvečena našim materam.

Dragi Newyorčani, upam, da boste tudi v maju napolnili dvorano tako, kot ste jo v aprilu!

Dr. Zdravko Kalan

Rojaki! Priporočajte Ameriško Domovino svojim slovenskim prijateljem in znancem!

Anton M. Lavrish

ATTORNEY-AT-LAW
(Odvetnik)

Complete Legal Services
Income Tax - Notary Public

18975 Villaview Road
at Neff
692-1172

T.K. General Contractors, Inc.

Predelujemo kuhinje, kopalnice, delamo strehe, »driveways«, nove garaže in vsa potrebna gradbena dela na hišah ali poslovnih stavbah. Hiše barvamo zunaj in znotraj in tapeciramo. Zidamo tudi nove hiše in poslovne stavbe.
— Vprašajte za brezplačen predračun! —

— 831-6430 —

MALI OGLASI

FOR SALE

Brick double. Neff Rd. area.
692-3393 (x)

House for Sale

Brick Ranch. Lake Shore in Bratenahl. 30 fruit trees. Walkout basement. Wine cellar. 451-0307. (36-39)

Euclid

Brick Double. Modern throughout. 80's.

E. 67 St. Ranch

Featuring: Lge. living room, formal dining, 3 bdrms. Immaculate. 20's. Branko

Off E. 185 St. Best brick Colonial. On quiet street. Branko.

Branko Heric Realty
531-9508 (36-37)

Baby Sitter Needed

Reliable middle aged woman. Euclid Beach area. Must have own transportation. 531-8674. (x)

Linotype for Sale

Good condition. \$400
Call (216) 431-0628

NAPRODAJ

Dvodružinska hiša. V okolici Sv. Vida. Kličite 361-2692. (35-38)

Apt. for Rent

St. Vitus area off St. Clair. 2 bdrm. Up. Garage available. 361-6858 after 6 p.m. (33-36)

CUSTODIAN COUPLE OSKRBNIKA

For ethnic hall. Salary plus free apt. with heat and light. Good opportunity for ambitious couple. Call 442-0142 or 531-2281. (x)

V NAJEM

3 sobe, spodaj, zadaj. E. 61. cesta. Za ogrevanje je plinska peč, ne centralnega (furnace). Kličite 391-4914. (29-36)

Kanadska Domovina

Misli ob 40-letnici Vetrinjske izdaje in pokola protikomunističnih borcev

TORONTO, Ont. — Leta pri-
našajo in odnašajo dogodke,
puščajo spomine, ki s časom
dobivajo svojo novo obliko in
globino, katero ob dogodkih,
preživelih v preteklosti, nismo
tako jasno pojmovali kot jih
morda danes.

Vsako leto ob tem času se
spominjamo tistih naših ljudi,
ki so v množicah zapuščali ta
svet v letih vojske in revolucije,
ko je smrt kosila brez usmije-
ljenja po naši zemlji, tako, da
je postala znanka in vsakdanja
pojava po slovenskih vaseh in
mestih. Pod njeno koso so
padali talci, umirali so ljudje
po ječah, izsušeni do kosti
umirali v koncentracijskih
taboriščih, v mukah umirali
pod noži in krogami komuni-
stov, vrnjeni in poklani celo
potem, ko je ostali svet že
odložil orožje in zadihal v
novo najdenem miru, ter pri-
šel kovati načrte za nove, lepše
čase.

Ob spominu na te naše ljudi
vsako leto znova mislimo, kaj
naj bi še povedali, kar še ni-
smo; kaj še zapisali, kar še ni-
smo; kaj naj bi k našemu pre-
mišljevanju o teh naših mu-
čencih še dodali, kar še manj-
ka. Marsikomu se zdi — in ne-
kateri to že kar javno govore
—, da je prišel čas, ko je treba
vse pozabiti in iti naprej skozi
življenje s preprosto filozofijo,
da časa pač ni moči ustaviti in
da se stvari ne dajo spreminja-
ti. Bilo je, strašno je bilo, toda
minilo je in veter dolgih let je
počasi nanesel pesek čez vse
kakor čez karavano, ki se je
zgubila in omagala v puščavi.

Režim doma in njegovi pod-
porniki in somišljeniki v svetu
so znali čas zadnjih štirideset
let bolje izrabiti za svoje laži,
kot smo ga mi za izpričevanje
resnice. Brezbrižnost, katere je
veliko v današnjem svetu, se
počasi polasča tudi nas.

Že v samem početku nismo
znali takoj dvigniti na svoj
prapor tistega, kar je bilo v
mrtvih najgloblje in naj-
močnejše — namreč duh. Dol-
ga leta smo se zgubljali v opi-
sovanju bojev, namesto da bi
iz mrtvih dvigali tisto, kar pre-
živi čas, kar mojre pojti z
močjo nas in morda še rodove
za nami.

Ostali smo ujeti v krog žalo-
sti, zdaj že bolj v krogu brez-
brižnosti, in pozabili smo, da
je samo duh tisti, ki je vsem
tem, ki jih danes ni več, dajal
pogum, zaupanje, voljo in na-
zadnje tudi moč, da so presto-
pili prag med časom in večno-
stjo. Če vemo o naših mrtvih
povedati le to, da so se v bojih
junaško borili in to, kar je bilo
na njih zunanega, pa malo o
tem, kar je te ljudi dejansko
delalo velike, potem bomo
težko našli pot iz kroga, v ka-
terem smo ujeti.

Pri tem smo celo nekam po-

zabili, da so naši mrtvi člani
tudi tisti neznani Slovenci, ki
so nekje v samotnih celicah,
brez človeka, čakali na zgo-
dnjo jutranjo uro, da jih ka-
mion odpelje nekam v gramo-
zno jamo, kjer jim bo salva iz
pušk končala življenje. V svo-
jem delovanju nismo znali
vključiti vsega trpljenja slo-
venskega človeka; celo trplje-
nje samo smo delili v višji in
nižji razred. In vendar — mar
ni imela smrt vaškega stražar-
ja, domobranca, četnika,
talca, človeka v Mauthausnu
ali na Rabu isti cilj in isto ceno
pred Bogom? Kaj niso vsi ti
ljudje želeli svobodo za svoj
narod in kot otroci božji, hre-
peneli po miru?

Pri tej misli se ustavimo ob
40-letnici naše narodne trage-
dije. Razširimo jo in pogledjmo
tja, kjer je človek najmočnej-
ši; tja, kjer so vsi temelji tega,
kar bi radi zgradili. Čas je, da
pogledamo duha, da na njem
pričnemo graditi. Ne na
pesku, ne na človeški slavi, ne
na mnenjih, ki se spreminjajo
z vsakim novim dnem, temveč
na moči duha gradimo, če ho-
čemo uspešno kljubovati var-
ljivim nakanom modernega
komunizma in vztrajati v bo-
ju, ki so ga naši mrtvi bojevali
z vsem prepričanjem v duši in
srcu. Samo na ta način bomo
našli pot drug do drugega in
do teh naših mrtvih, katerih se
ob tej 40-letnici spominjamo.

Mislim, da bi bile najboljše
duhovne vaje za nas vse, če
gremo v duhu mimo kraških
jam in pozabljenih grobišč,

kjer so ti naši ljudje našli svoje
zadnje počivališče. Če bi danes
odkopali ta grobišča, bi morda
našli še nekaj kosti, kako sve-
tinjico, jagode rožnega venca
ali druge drobne spominke, ki
so jih ubiti imeli ob zadnji uri s
seboj.

Tako malo telesnega ostane
za človekom. In vendar je vsa
zemlja, po kateri hodimo, pre-
sijana s skrivnostno lučjo teh v
zemljo položenih, katere nihče
ne more pregnati ali uničiti in
je niso mogli pregnati in uniči-
ti doma tisti, ki poskušajo z
vso surovostjo že dolgih 40 let.
Duh sije, prepaja, cveti iz vsa-
ke pedi slovenske zemlje in
proti njemu je doma brez moči
še taka sila.

Kako naj streljajo v duha,
kako naj streljajo v luč, če pa
je razpeta kakor zarja čez celo
nebo? Tako lahko je zasuti
mrtvo telo, tako lahko je pu-
stiti prhniti kosti. Toda kaj
jim pomaga vse to? Kaj poma-
ga krvniku, če misli, da je tisti,
ki ga je ubil, res mrtev, da se je
v zemlji spojil s prstjo, če pa
ve, da je za njim ostalo tisto,
česar krvnik ni mogel usmrti-
ti? Kaj mu pomaga, vprašam?
Kakor Damoklejev meč visi
duh mrtvega nad njim in v
strašni stiski ostane krvniku
samo beganje. Ti, prav ti, ki
trdiš, da ne priznavajo duše
in njene neumrljivosti, je še ni-
koli bolj niso priznavali kakor
v tem svojem beganju. Saj se
ne boje obeljenih in prhnjenih
kosti, boji se duha, boje se
njegove večnosti.

(dalje na str. 6)

ZAHVALA

*Ni lahko najti primernih besed, ki bi dovolj izrazito
povedale hvaležnost, ki jo dolgujemo zelo mnogim ljudem v
Torontu in izven Toronta. Ob nenadni izgubi so nam izrazili
toliko tolažilnih besed, da nam je bilo to v resnično oporo,
ko nas je 25. marca nenadno zapustil naš nadvse skrbni oče
in mož Peter Markeš.*

*Naj se na tem mestu v imenu nas vseh prav iz srca
zahvalim vsem, ki so molili za dušo pokojnega v pogrebnem
zavodu, posebno še čč. gg. Ivanu Janu in Francu Sodji ter
članom društva Alhambra.*

*Prisrčna zahvala vsem, ki so žrtvovali čas in se udeležili
pogrebne maše in se nato uvrstili v dolg pogrebni sprevod na
Assumption pokopališče.*

*Posebno tolažilno je bilo videti toliko duhovnikov pred
oltarjem pri pogrebni maši. Naj sprejmejo prav prisrčno
zahvalo čč. gg. Karel Ceglar, Janez Kopač, Jože Sraka,
Franc Turk, Karel Wolbang in Franc Sodja. Prav tako se iz
srca zahvaljujemo prevz. škofu dr. Alojziju Ambrožiču za
poslednje pogrebne molitve.*

*Prisrčno se zahvaljujemo tudi cerkvenemu pevskemu
zboru, ki je tako lepo zapel pod vodstvom g. Dušana Kle-
menčiča. Ganilo je celo ljudi, ki niso še nikoli poprej slišali
slovenskega petja.*

*Prav tako gre naša prisrčna zahvala vsem, ki so darovali
za maše in za Dom Lipa; vsem, ki so poslali rože in vence, in
vsem, ki so na kakršenkoli način priskočili na pomoč v tistih
žalostnih dneh.*

Ljubi Bog naj prav vsem stotero povrne!

Hvaležni:

*Mimica, žena
Carmen, hči
sinova Peter in Andrej
z ženo Lindo*

Otmar Mauser:

OB SMRTI PETRA MARKEŠA

(Pogreb v tujini)

Svoj čas je klenkavček zavekal,
ko na vasi smrt je oznanjal...

Zdaj telefon zvoni...

novico žalostno raznaša:

Umr! nam je brat...

jutri zanj darovala se bo sv. maša.

Srce se skrči ob novici... solze pridejo v oči...

Dobri Bog, Ti priča bil si našemu trpljenju! —

Poklical k sebi si ubogega berača,

utrnil si življenje večnega sanjača

o svobodi, za katero je živel.

Namesto sveč,

avtomobilске luči so mu pot svetlile

na kraj večnega počitka.

Počivaj v miru, in naj lahka ti bo tuja zemlja.

SPOMINSKI DAN V TORONTU

TORONTO, Ont. — Ko so v
maju l. 1945 utihnili topovi na
evropskih bojiščih, so v zaho-
dnih deželah slovesno in v ve-
selju praznovali zmago nad
nacistično Nemčijo, dočim so
iz vzhodne in jugo-vzhodne
Evrope ljudje v nepreglednih
trumah bežali pred rdečimi
tirani, ki so se polastili oblasti
ter proglasili svojo tako ime-
novano »ljudsko demokracijo«,
ki se je takoj v prvih
mesecih vladanja — zlasti v
Sloveniji — izkazala za najkr-
vavejšo diktaturo, kakršne
slovenski narod v vsej svoji
pretekli zgodovini ni videl ali
doživel.

Konec maja in v začetku
junija bo poteklo 40 let od
tistega steklega časa, ko so
Angleži z lažjo predali preko
12.000 slovenskih domobran-
cev, četnikov in drugih begun-
cev, ki so se zatekli v Vetrinj,
in jih dali v roke jugoslovan-
skim komunistom.

Nam je usoda vrnjenih do-
bro znana, še bolj pa komuni-
stičnim oblastnikom doma, ki
so jih brez vseh sodnih postop-
kov masovno pobijali, pa po-
tem vsa leta trdovratno lagali
o svojih zločinih, jih zakrivali
in zavijali v bajke. Toda, ka-
kor ne moreš ubiti duha, tako
tudi resnice ne moreš dušiti za
vedno. Slej ali prej pride na
dan in kadar pride, z njo pride
grozna obtožba v obliki žela,
ki bode v vest posameznikov
in celotne rdeče družbe, ki je
na krvi nedolžnih postavila
svojo oblast in si z masovnimi
umori zagotovila mesto v slo-
venski zgodovini, ki se bo ne-
koč brala kot najgroznejše ob-
dobje v življenju slovenskega
naroda.

Ta doba, ta tragična epizoda
je po štiridesetih letih z vso
realnostjo udarila na dan.
Nikolaj Tolstoj je s svojo raz-
pravo »Celovška zarota« od-
prl nema usta angleškim udele-
žencem pri nasilnem vračanju
slovenskih in drugih jugoslo-
vanskih beguncev, tako da so
celo na angleški televiziji o tem
pričali in dajali svoje izjave.
Tudi komunisti doma že med

seboj vodijo javno polemiko
po časopisju o pokolih, ki so
se izvršili v Kočevskem Rogu
in drugod. Brez dvoma je k
temu veliko pripomogel naš
svobodni zdomski tisk, ki je
vsa leta emigracije vztrajno pi-
sal o tem nezaslišanem zloči-
nu, ki so ga komunisti storili
nad slovenskim narodom. Re-
snica je namreč kakor zrno,
vrženo v zemljo, ki počasi kli-
je, a se končno razraste v
mogočno krono.

Teh resničnih in tragičnih
dogodkov ter ljudi, ki so po-
stali žrtve komunistične revo-
lucije in masovnih pomorov,
se bomo v Torontu spomnili v
soboto, 1. junija 1985, zvečer
in sicer najprej pri sv. maši v
cerkvi Brezmadežne na
Brown's Line v New Torontu,
katero po daroval prevz. g.
dr. Alojzij Ambrožič, toront-
ski pomožni škof, po maši pa
v cerkveni dvorani prav tam s
spominsko akademijo, katero
bosta pripravile obe borčevski
organizaciji, ki delujeta na
področju velikega Toronta.

Duh naših umrlih bratov in
sestra naj nas ob tem spomin-
skem dnevu povezuje, da
bomo ponovno ob njihovi
duhovni veličini prižgali vsak
svojo luč in tako še naprej
resnici svetili na pot, da bo
končno tudi doma prekrasila
slovensko ljudstvo in po njej
utrla pot svobodi, za katero je
toliko naših ljudi pred 40 in
več leti izkrvavelo. Samo re-
snica nas bo namreč osvobodila.
Bodimo njeni pričevalci,
duh naših pobitih pa naj bo
naš vodič, naša moč in naše
končno vstajenje v svobodo.

O.M.

P.S. — Za to Spominski dan
bi bilo lepo, če bi se čim več
naše mladine udeležilo sv.
maše in akademije v dvorani v
narodnih nošah. — o.m.

Kanadski rojaki!
Poročajte o društvenih
in osebnih novicah!

KOLEDAR PRIREDITEV

V »Koledar« pridejo prireditve društev in drugih organizacij, ki objavljajo v »Imenu društev« vsak mesec. Vključene so tudi prireditve, ki so v uredniškem mnenju koristne za našo skupnost.

MAJ

11. — Slov. šola pri Sv. Vidu priredi Materinsko proslavo v farni dvorani. Pričetek ob 7. uri zvečer.

18. — Pevski zbor Korotan priredi koncert v SND na St. Clair Ave.

19. — SKD Triglav, Milwaukee, priredi Materinski dan proslavo.

25. — Waterloo balinca klub priredi večerjo s plesom v SDD na Waterloo Rd.

26. — Slovenski spominski dan pod pokroviteljstvom prevzv. škofa dr. Edwarda Pevca. Koncelebrirana sv. maša ob 3. uri pop. v St. John's Cathedral na 9. cesti v Clevelandu.

27. — SKD Triglav, Milwaukee, priredi Spominski dan proslavo.

JUNIJ

2. — Otvoritev Slovenske pristave.

15. in 16. — TABOR, Zveza DSPB poda na Orlovem vrhu Slovenske pristave proslavo 40-letnice umora slovenskih domobrancev, četnikov in civilnega prebivalstva.

23. — Slovenska šola pri Mariji Vnebovzeti priredi piknik na Slovenski pristavi.

23. — SKD Triglav, Milwaukee, priredi prvi piknik.

29. in 30. — Vseslovensko romanje in romanje Slomškovega krožka iz Clevelanda.

JULIJ

12., 13. in 14. — Poletni festival pri Sv. Vidu.

17. — Euclidski upokojenski klub priredi piknik na SNPJ farmi na Heath Rd., Kirtland.

21. — Misijonska Znamkarska Akcija priredi piknik na Slovenski pristavi.

28. — Slov. šola pri Sv. Vidu priredi piknik na Slovenski pristavi.

28. — SKD Triglav, Milwaukee, priredi Misijonski piknik.

AVGUST

10. in 11. — Slovenski folklorni inštitut priredi Folklorni festival na ADZ letovišču, Leroy, Ohio.

14. — Federacija slovenskih upokojenskih klubov priredi piknik na SNPJ farmi na Heath Rd. v Kirtlandu. Igra Chuck Krivec.

18. — SKD Triglav, Milwaukee priredi drugi piknik.

24. — Balinarski krožek Slovenske pristave priredi piknik z večerjo na SP.

SEPTEMBER

15. — Vinska trgatev na Slovenski pristavi.

15. — Oltarno društvo fare sv. Vida priredi kosilo v šolskem avditoriju.

22. — Društvo SPB Cleveland priredi romanje v Frank, Ohio.

OKTOBER

5. — Fantje na vasi priredijo koncert v SND na St. Clair Ave. Gostuje oktet Zvon iz Fairfielda. Začetek ob 7. zv. Igra Alpski sekstet.

6. — SKD Triglav, Milwaukee priredi vinsko trgatev.

6. — St. Clair Rifle Club priredi pečenje školjk na Lovski farmi.

19. — Tabor DSPB, Cleveland priredi svoj jesenski družabni večer v Slov. domu na Holmes Ave. Igra orkester Veseli Slovenci.

19. — Glasbena Matica poda koncert z večerjo in plesom v SND na St. Clairju.

20. — Občni zbor Slovenske pristave.

27. — Slomškov krožek priredi kosilo v dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 11.30 do 1.30 popoldne.

NOVEMBER

2. — Štajerski klub ima martinovanje v dvorani sv. Vida. Igrajo Veseli Slovenci.

8., 9. in 10. — Jesenski festival pri Sv. Vidu.

9. — Belokranjski klub ima martinovanje v SND na St. Clair Ave., ki bo obenem 20-letnica kluba. Igrata orkestra Veseli Slovenci in Tone Klepec

17. — Slovensko ameriški kulturni svet priredi banket in program na čast Franku J. Lauschetu ob njegovi 90-letnici v SND na St. Clair Ave.

30. — Ameriška Dobrodela Zveza priredi banket ob 75. obletnici ustanovitve, v SND na St. Clair Ave.

DECEMBER

8. — Slovenska šola pri Sv. Vidu priredi miklavževanje v farni dvorani. Pričetek ob 3. uri popoldne.

Poročna vabila—

Naša pisarna sprejema naročila za tiskana poročna vabila. Deležni boste 20-odstotnega popusta. Knjige s številnimi vzorci si lahko ogledate v naši pisarni.

Poročilo o zbiranju darov za cerkev sv. Cirila in Metoda na Škofljici

TORONTO, Ont. — Kar precej časa je minilo, ko smo zadnjič poročali o zidanju nove cerkve sv. Cirila in Metoda na Škofljici pri Ljubljani. Upam, da v kratkem dobim poročilo o blagoslovitvi temeljnega kamna, ki ga je blagoslovil ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar 21. aprila. Moral bi biti blagoslovljen že marca, pa se je verjetno zakasnilo zaradi hude zime.

Zanimivo je to, da so me nekatere dobre članice KŽL nagovorile, da smo pripravile zajtrk in kosilo v korist in pomoč tej novo ustanovljeni fari. S č.g. Ivanom Janom, župnikom pri Mariji Pomagaj, sva določila 21. aprila. Le nekaj dni pred določenim dnem sem prejela pismo tamkajšnjega župnika č.g. Petra Kvaternika, da bo blagoslovitev 21. aprila ob 4h popoldne. Prav isti dan je bila v dvorani Marije Pomagaj zbrana velika družina Slovencev, ki je vsak po svoje vložil kamenček v to tako potrebno faro.

Ob tej priliki gre zahvala najprej naši nadvse dobri kuharici ge. Ani Kokalj, ki je s svojo spretnostjo pripravila tako okusno kosilo. Zahvala vsem ženam, ki so prostovoljno priskočile na pomoč tako v kuhinji kot v dvorani že v soboto ali pa v nedeljo. Bog povrni vsem, ki so prinesle krasno pecivo in druge dobrote. Hvala tudi našim strežnikom. Posebna zahvala gre našim skavtom »Rovers« za serviranje. Lepo vas je bilo videti v uniformah.

Dobiček smo si pač malo razdelili. Na predlog skavtskega duhovnega vojde č.g. Franca Sodje so se skavti pri Mariji Pomagaj odločili, da plačajo enoletno šolnino za malgaškega bogoslovca. Ker pa je njihova blagajna bolj suha, so prejeli \$300 in tako napravili dobro delo, kar je skavtsko pravilo. Hvala vam, fantje in dekleta!

Čisti dobiček je bil \$1432.10. Vsem naj Bog tisočkrat povrne! Vsakdo se še lahko spomni, kako so nas naši starši učili: Kar daš pri oknu ven, dobiš pri vratih nazaj.

Veliko je tudi dobrotnikov, ki so darovali denar bodisi v dvorani ali v cerkvi. Prav gotovo bo izpuščeno kako ime, ker zaradi zaposlitve nisem zmogla. Oprostite že vnaprej, vem pa to, da je vsak vaš dolar vključen v pomoč.

Od 27. februarja 1985 sem prejela od sledečih darovalcev in darovalk: J. Mavec \$300; po \$100 N.N., M. Žejn, T. Kastelic; po \$80 T. Adamič, F. Turk; \$60 A. Platnar; po \$50 S. Novak, L. Kramar, N.N., (Gary, Ind.), F. Hočevnar, A.K.; po \$40 N. Meden, J. Platnar; po \$30 L. Bolta namesto cvetja na grob p. Naceta Dimnika, Košir; po \$20 P. Vrečar (Bessemer, Pa.), P.N.N., I. Polajnar, F. Kus, M. Mlakar, M. Demšar, A. Mavec, F. Škulj.

\$15 F. Hozjan; \$14 I. Krevs; po \$10 F. Kramar, L. Možetič, Z. Brunšek, T. Erjavec, A. Žižek, J. Kvas, A. Grm; po \$5 M. Čekuta, M. Ferkulj, M. Jakopin; \$4 A. Žoldoš.

Darovi skupno od 27. februarja do 29. aprila 1985 znašajo \$1473.00.

Seveda so darovi še vedno dobrodošli, saj so s cerkvijo šele v začetku. Njihove molitve nas spremljajo, saj vedno molijo za dobrotnike.

Podpisana se iz srca zahvaljujem prav vsem. Bog vam povrni!

Marija Kramar

Darove lahko pošljete na naslov:

Jernej in Marija Kramar
15 Biggar Ave.,
Toronto, Ont., Canada
M6H 2N5

Otmur Mauser

Mimogrede iz Milwaukeeja

(nadaljevanje s 3. str.)

V pestro sestavljenem programu hitro menjajočih odskih prizorov, je koreografinja Biba Kraljeva vpletla med pojočega Prešerna tudi par lepo sestavljenih plesov, v katerih je B. Kralj s svojim partnerjem odlično odplesala in s tem žela lep aplavz. Med temi ameriški poklicnimi pevci in pevkami je nastopil kot recitator Prešernove »Zdravljice« naš znanstvenik dr. Aloysius Arko.

Iz ameriškega zornega kota je ta pojoči in plesoči Prešernov večer žel prav lep uspeh, voditeljica Isabelle Kralj-Bambičeva pa zasluži vse naše priznanje.

Iz slovenskega zornega kota, ohraniti slovensko besedo, na tem večeru ni bilo prilike, da bi slišali lepoto in moč slovenske besede ter da bi slišali, kako je Prešeren pel o domovini, materinskem jeziku, o svobodi in pravici, o ljubezni in bratstvu med narodi. Škoda!

Po predstavi sem prisluhnil govoricam naših rojakov in rojakinj, ki so bili mnenja, da je veliko boljše in pametnejše naše znamenite ljudi predstavljati v angleščini, kot pa nič. Pa naj bo tako.

Stari slovenski pisatelj rev. Finžgar je dejal: »Če bi bili Slovani složni, bi vladali svetu.« Pri Slovencih pa je drugače, čim bolj smo nesložni, tembolj delamo in napredujemo.

Leta 1979 so se vsa slovenska društva združila v vseslovensko društvo »USPEH«. Društvo je bilo zelo delavno in so ustanovili mešani pevski zbor, katerega je vodil prof. Leo Muškatevc. Tudi triglavska plesna skupina je s plesnimi nastopi sodelovala pri Uspehu. Lansko leto je pevski zbor Uspeh gostoval s pevskimi koncerti po raznih krajih Slovenije, za božič je bil v cerkvi Sacred Heart tu v Milwaukeeju lep božični koncert.

Zadnje mesece pa se je sušljalo po Milwaukeeju, da se je pevski zbor Uspeh razdvojil v dve skupini. Zakaj? Vzrokov je več, kar pa ni važno. Važno je, da imamo zdaj »Gallusov ansambel«, katerega vodi pevovodja Leo Muškatevc in se bodo koncerti vršili v univerzitetnem gledališču, in mešani pevski zbor Uspeh, katerega bo vodila glasbena pedagoginja Dolores Ivančich. Koncerti pa se bodo vršili na šolskem odru na West Allisu.

Važno je, vsaj tako upam, da bomo Slovenci in Slovenke v Milwaukeeju imeli od sedaj naprej vsaj par pevskih koncertov več kot doslej. To pa je napredek. Upam, da se nisem uštel?

A.G.

Poročajte o društvenih in osebnih novicah v Ameriški Domovini!

Spomini ob 40-letnici...

PITTSBURGH, Pa. — Pred 43 leti — 18. aprila 1942 — sem bil na komunističnem mitingu, kamor me je spremljal komunist iz Mirne s puško na rami. Bila je noč. Živo mi je še sedaj pred očmi, kako nam je mlad »proletarec« (najbrž iz bogate ljubljanske družine) pojasnjeval borbo za svobodo. Odkrito je povedal: Samo »Osvobodilna fronta« ima pravico za borbo za svobodo. V OF smo vsi enaki, ni nobene razlike med raznimi strujami, je trdil. Brez ovinov nas je ob revolverju na mizi posvaril: Kdor je proti Osvobodilni fronti, je izdajalec. Za izdajalca je pa edina kazen: smrt.

Po komunizmu ni Boga, ne hudiča, ne nebes, ne pekla, ne Kristusa, ne Cerkve, ne božjih zapovedi, ne odgovornosti Bogu. Kar komunistična partija ali, bolj točno, kar vodja komunistov odloči, to je edino veljavno. Vsak, kdor drugače misli, je izdajalec. Človek, ki rabi svojo pamet in ne posluša komunističnega vodjo, je izdajalec. Kdor zagovarja svobodo govora, tiska, združevanja, versko vzgojo v šolah, človeške pravice, kdor zahteva radijske oddaje, katoliški TV in podobno, ta je izdajalec.

Zaprti pod Nemci in izgnani iz Slovenije smo bili izdajalci, ker nismo zagovarjali Tita in druge komuniste, ki so takrat (1941) podpirali in slavili zvezu Stalina s Hitlerjem. Če je kmet vzel orožje od kogarkoli, da je branil sebe in družino proti komunistom, ki so ga hoteli umoriti in domačijo požgati, je bil izdajalec. A ko je Tito po svojih zastopnikih — Djilasu, Velebitu, Popoviću — podpisal spomenico, v kateri je obljubil Hitlerju, da se njegove — Titove — čete ne bodo borile proti Hitlerjevi armadi, je bil velenarodnjak! (Gl. angleško knjigo: Tito, Mihajlović and the Allies, str. 106-112)

Mladina mora poznati ideje komunizma: laži, ki jih komunisti še danes trosijo; varanje, s katerimi slepijo naivneže; potoke krvi, ki so jih prelivali z moritvami tisočev in tisočev brez sodbe uničenih življenj. Brez poznanja komunističnih idej in prakse je nemogoče razumeti slovenske razmere

med vojno in odpor proti komunističnemu barbarstvu.

Morda bo kdo rekel, da je preostra obsodba, ako zapišem: Nemogoče je brez sodelovanja hudiča razumeti krutost, ki prešinja delo komunistov. Ni preostra obsodba. Kako naj normalen človek razume umore brez sodišč? Kje na svetu se je zgodilo, kar se godi pod komunizmom: pomorjene žrtve so skrili v jame in že 40 let komunistična partija ne pusti obiska teh grobov sredi slovenskih gozdov?

Govore, slave leta »osvoboditve«, pa niti mrtvih ne smeš obiskati! Iz skritih slovenskih grobov se oglasa tihi zbor nekdanjih živih ljudi, ki so bili poslani v smrt po že končani vojni in to brez sodbe. Vsako leto se v maju in juniju oglasa spomin na žrtve. Tudi letos bodo **spominski dnevi** od severne do južne Amerike, od Evrope do Avstralije opominjale tudi komuniste o naši ljubezni do mrtvih, o krivici, ki so jo naredili brezbožni Stalinovi učenci z moritvami. Z udeležbo na spominskih proslavah bo slovenski človek ob misli na uničevanje vsega verskega in narodnega življenja po komunistični tiraniji zahvalil Boga za svobodo, v kateri živimo in zaupno prosil vsemogočnega Stvarnika za pravo svobodo v Sloveniji.

Nekateri naivni ljudje med nami, ki ne marajo slišati o preteklosti, bi radi spremenili zgodovino komunistične »osvoboditve« in oprostili komuniste vseh zločinov. Za te ljudi naj prepisem iz knjige »Moja rast«, ki jo je spisal bivši ravnatelj novomeške gimnazije delno v novomeški ječi, tele besede:

»Prišel bo čas, ko se bo tudi pri nas javno ugotovilo, da so premnogi trpeli predvsem zaradi tega, ker so poznali resnico o komunizmu in njegovih metodah. Takrat bo zahtevala pravičnost, da se tudi tem mučencem da vsaj skromno zadoščenje ne zaradi mrtvih, saj ga ne potrebujejo, ampak zaradi poštenosti do zgodovine in zaradi poznejših rodov, ki se bodo iz zgodovine učili.«

Komunisti radi delajo statistike. Naj za 40-letnico skritih grobov naredi statistiko po

Janez Rant

DOBRI LJUDJE

— Zgodba slovenske družine v ZDA —

VII. nadaljevanje

14.

Šla sta k Walterjevi teti Ani Sparber, ki je stanovala v hiši blizu trga Mirabel. Bila je vdova po sodniku. V vojni je izgubila oba sina na ruski fronti. Takoj je ponudila Petru sobo in oskrbo, dokler ne najde kaj boljšega. Peter jo je spominjal na mlajšega sina Fritza. Še vedno je imela vse obleke, perilo in stvari, ki sta jih sinova rabila. Morda je verjela v čudež ... v povratek enega ali drugega.

Naslednji dan sta šla Peter in Walter v mesto. Walter je šel na škofijo, Peter pa iskat taborišče razseljenih oseb. Ni mu ugajalo. Taboriščniki so brez dela postopali in debatirali brez konca in kraja na vseh straneh. Čakali so kralja Matjaža, da jih bo peljal v slavo in bogastvo! Mnogi so se pečali s črno borzo.

Tako življenje Petru ni ugajalo. Brez dela, brez cilja živetariti ni niti hotel niti znal. Ali naj v to taborišče pripelje svojo Katko? Ne! Najti mora delo. S poštenim delom bo mogel skrbeti za oba!

To je povedal svoji gospodi-

vseh farah, koliko ljudi je v vsaki fari izgubilo življenje po krivdi komunistov, nekomunistov, Nemcev, Italijanov, ustašev. Tudi naj ne pozabijo ugotoviti, koliko domov so komunisti zažgali, koliko vasi je bilo uničenih po komunistih, Nemcih, Italijanih. Pri mrtvih naj bi bilo napisano, kje so bili sojeni, kdaj se je obsodba izvršila in kje so pokopani. Tudi statistika, koliko ljudi — laikov in duhovnikov — je bilo zaprtih po vojni v ječah Slovenije.

Na lepi zemlji pod Triglavom se kar močno bliska. Pod komunizmom vzgojena mladina zahteva vso resnico o preteklosti; tudi o Kočevskem Rogu, Teharjih in drugih komunističnih moriščih po vojni. Spominski dnevi zunaj Slovenije so poznani tudi v Sloveniji. Prišel bo čas, ko bo na stadionu v Ljubljani, ki so ga gradili tudi pomorjeni in v skritih jamah pokopani možje in fante, **spominski dan slovenskega naroda ob slovenskih zastavah brez srpa in kladi**.

Pred sto leti je ruski pisatelj Dostojevski napovedal, da bodo hudiči zasedli njegov narod. A prišel bo čas, je pisal Dostojevski, ko bodo hudiči morali zapustiti trpeči ruski narod, ki bo takrat priznal in pokleknil pred Kristusa.

Te Dostojevskijeve besede moremo obrniti tudi na slovenski narod. Hudič je zasedel narod pod Triglavom. Prihaja pa čas, ko se bo naš narod osvobodil hudičev. Takrat bo slovenski narod priznal in pokleknil pred Kristusa.

Jože Cvelbar

nji in Walterju, ki se je proti večeru vrnil iz škofije. Nadškof Rohrer je Walterja namestil na škofiji, ker ni hotel, da bi se Walter vrnil v svojo bivšo župnijo, ker so tam še vedno vedrili tisti, ki so ga z ovadbami spravili za zapahe.

Oba sta obljubila Petru pomagati. Gospa ga je vprašala, ali zna angleško. V sosednji vili stanuje ameriški major. Pred dnevi je spraševal sosedo, ali pozna kakega mladega fanta, ki zna angleško. Ve za dobro službo. Peter ji je povedal, da se je angleško učil pri očetju, ki je bil profesor germanskih jezikov. Razume vse, v govoru pa še ni dober.

Preko majorja je dobil Peter čez nekaj dni službo v ameriškem hotelu ob reki Salzach. Sprejemal je goste in oddajal sobe. Jedel in stanoval je v hotelu, delal pa od 8. do 16. ali pa od 16. do 24. po pet dni na teden. Delo ni bilo težko. Dva tedna je delal skupaj z Amerikancem, ki je nato odšel v Heidelberg.

Moral se je posloviti od gospe Sparber in Walterja. Oba sta ga vabila, da ju večkrat obišče. Ker ni imel v Salzburgu nobenih znancev, je to rad storil.

Ko je videl, da bo službo zadržal in je imel že nekaj denarja, je začel poizvedovati po Katki. Sparberjeva je šla zanj na Rdeči križ, Walter je poizkusil preko škofije. Peter je hodil v taborišče razseljenih oseb in iskal Slovence, ki bi kaj vedeli o Katki. Takih, ki bi kaj vedeli o njej, ni našel. Ti Slovenci so bili v Avstriji in Nemčiji že pred koncem vojne. Tudi na drugih mestih niso poizvedovanja uspela.

V hotelu je stanoval stotnik Stevens, ki je šel večkrat z avtom na Koroško. Bila je že jesen in od Katke še ni bilo glasu. Bal se je zanjo.

Povedal je stotniku Stevensu svoje težave in ga vprašal, ali mu more svetovati, kaj naj stori. Stevens je malo pomislil, nato pa rekel:

»V soboto grem v Velikovec. V Spitalu je veliko taborišče slovenskih ljudi. Če je ni tam, boš tam zvedel, kje je. Jaz te bom v soboto pustil v Spitalu in te pobral v nedeljo popoldne, ko se bom vračal. Seboj bom imel tudi papirje zate in Katko. Če jo boš našel, bo mogla iti takoj z nama. Pripravi se! V soboto ob 7. greva

na pot.«

Ko je obiskal gospo Sparber, ji je povedal, da gre na Koroško poizvedovat po Katki. Prosil jo je, da bi vzela Katko na stanovanje, če je bo našel. Rad bi jo imel v dobri oskrbi, ker je še tako mlada in neizkušena.

15.

V soboto sta se odpeljala. Bil je krasen jesenski dan. Listje je že odpadlo, po gorah je zapadel prvi sneg. Od pričakovanja in negotovosti je bil Peter ves živčen. Čutil je pritisk ob srcu. Stevens ga je opozarjal na lepoto krajev in gora. Tudi njegova duša in srce sta bila polna lepote, celo prepolna, toda ta lepota je bila Katka. Kakšna je? Leto in pol je ni videl. Ali ga ima še rada? Ali bo hotela postati njegova za vselej?

V Spitalu sta šla takoj v taborišče. Stevens je predstavil sebe in Petra angleškemu podoficirju in mu povedal, da iščeta neko dekle, ki je morda v tem taborišču. On mora naprej v Celovec in Velikovec in ko se bo v nedeljo vračal, bo vzel dekle seboj, če jo bo Peter našel.

Podoficir je pokazal Petru pisarno in mu pojasnil, da imajo tam podatke o vseh taboriščnikih.

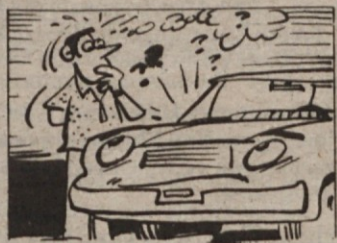
V pisarni so bili s Petrom neprijazni in zelo radovedni. Povedal jim je, kdo je, kje živi, kaj dela. Pojasnil jim je, da je dekle zaradi njega zapustilo Slovenijo in da mora z njo govoriti. Po daljšem obotavljanju so mu le povedali, da je Katka v taborišču, povedali številko barake in ime družine, s katero živi.

Ne spominja se več, kako je našel barako. Bil je nor od veselja. Našel je svojo Katko!

Hafnerji — oče, mati, 2 sinova — so ga lepo sprejeli. Od prej se niso poznali. Bili so doma iz Poljanske doline in v sorodu s Tavčarji. Vse so vedeli o njem. Katka ga ima vedno v mislih in vsak dan moli, da bi ga našla. Njeni starši so Hafnerjem naročili, da jo zaupajo samo njemu. Trenutno je ni doma. Ker je sobota, je šla s Hafnerjevima dekletoma na sprehod in v mesto. Kmalu se mora vrniti.

Ko je čakal, so mu povedali, da so se preselili iz Poljanske doline v Loko, ko so hoteli partizani mobilizirati dva sinova, stara 15 in 16 let. Na gruntu je ostala samo najstarejša hči in gospodarjeva sestra. Iz Loke so šli na Koroško že sredi aprila. Ko se je osnovalo taborišče v Spitalu, so se preselili sem.

(nadaljevanje prihodnji torek)

Za zanesljivost in stvarnost cen pri "kupovanju" ali prodaji Vašega rabljenega avtomobila se Vam priporoča slovenski rojak

Frank Tominc lastnik

CITY MOTORS

5413 St. Clair Ave.

tel. 881-2388

Grdina Pogrebni Zavod

17010 Lake Shore Blvd. 531-6300

1053 E. 62. cesta 431-2088

— V družinski lasti že 82 let. —

ANDREJ KOBAL

SVETOVNI POPOTNIK PRIPOVEDUJE

(nadaljevanje)

Minister je pohvalil majorjevo prizadevanje in obljubil poslati prvovrstnega bika. Obljube pa ni izpolnil, le pisaril je o velikih uradnih in postavnih težavah. Tako sta si minister in major precej mesecev izmenjavala pisma, bika pa ni bilo in ni kazalo, da bo odposlan.

Major mi je jezen pokazal sveženj pisem in kopij ter dejal, da je izgubil vsako nado in da ne bo ministru več pisaril. Priporočil sem mu še eno pismo in ga narekoval. V angleščini je ministru napisal sledeče kratko:

Veseloštevani gospod minister!

Ker se je bik tako brezupno zamotal med zakone in uradne papirje, bi Vas spoštljivo prosil, da bi Vi sami blagovolili priti in ga nadomestiti z zaželenimi opravi.

Vaš vdani

*Farid Kan, major
Vzhodnopakistanskih pušk*

Major Kan me je peljal na lov iz Cox Bazara do neoddaljene države meje z Burmo. Ničesar nisva zasledila, le v dalji, za neprehodnim ličjem sva videla čredo divjih slonov, tri odrasle in dva mladiča. Ko sva se ustavila, da bi jih opazoval z daljnogledom, je jata žerjavov okoli njih zletela v zrak, čreda pa se je počasi pomikala v šumo.

Na povratku sva imela uspeh. Brnenje jeepa je menda predramilo čito, ki je streljal pred nama skočila iz ličja na kolovoz in se ustavila obrnjena proti nama. Imel sem dovolj časa pograbit puško, ko se je zver spustila v beg, ne nazaj v ličje, temveč naprej po kolovozu. Le en strel od zadaj v hrbet in čita se je zgrudila. Krogla je očitno šla do srca. Tudi to kožo hrani Mihael.

Lova na divje slone se nisem udeležil, bil pa sem prisoten pri tako imenovani »kedi«, ki se dogaja enkrat na leto, da polovijo cele črede te divjačine. Beseda »keda« pomeni izvajanje slonov iz divjine v stajo. Uprizarja se menda samo na Bengalskem in v sosednji Burmi.

Z ameriškim konzulom Herbertom Hookerjem sva se avgusta 1958 podala z vlakom v Čitagong, odtod z ladjo po reki Karnafuli do velikega jezā s hidroelektrično centralo, katero je zgradilo ameriško podjetje za gospodarski dvig Vzhodnega Pakistana.

V ondotnem okrajnem mestu Rangamati sem bil že po prej. Poznal sem policijskega načelnika. Ta nama je dal na razpolago jeep za prevoz v gri-

čevje, kjer je bila ravno napovedana »keda«.

Prebivala sva nekaj dni v gorski koči ob meji indijske države po imenu Tripura. S prijaznim Hookerjem, s katerim si še danes dopisujem, sva imela res lepe čase.

Gorska kočā, državna last, je bila najskromnejša koliba za »odlične goste«, kot se je čital napis pri vhodu. Imela sva prvovrstnega kuharja in strežnike napol mongolskega plemena. Stalno so kuhali, pekli in cvrli ribe z najrazličnejšimi prikuhami.

Tako zelo so bili ustrezni, da kuhar ni bil zadovoljen samo s tem, da je jajca za zajtrk ocvrl. Najprej jih je na trdo skuhal, potem izluščena pol ure cvrl. Tako pripravljena jajca seveda niso bila užitna, toda kuhar je dokazal, da se je potrudil čim boljše postreči.

V rečici pod kolibo sva lovila postrvi. Hooker, misleč da ima na trnku obilno ribo, je enkrat potegnil iz vode strupeno kačo (*crate*, ki je podobna modrasu, samo večja). Kačam se je bilo treba izogibati ne samo pri sprehodih po gozdu, ampak tudi v vodi; celo pregrajeni del za plavanje ni bil povsem varen.

Toda v slikovito gričevje sva se podala največ zato, da bi videla proslulo *kedo*. In prišla sva pravočasno, dasi sva videla le končni del dramē, ko so divje slone prignali v stajo.

Lov je zvihačen. Udomačenega slona izvezbajo v »izdajalca«. Kako se to zgodi in kako ga naučijo za prevaro, nisem mogel izvedeti. Izpustijo ga, da se poda v griče in doline, kjer se pridruži divji čredi. V teku dni jih izvabi na svojo pot in vodi čredo v stajo.

Stajo tvori na eni strani polkrog zelo strmega visokega obronka naravne zemlje, polkrog na drugi strani pa visoki navpično postavljeni hlodi, utrjeni od zunaj z nasipi kamenja in prsti. Leseni del zgradbe je od zunaj obraščen z grmičjem, ki popolnoma zakriva zgrajeni del, da je staja od vseh strani videti kot naraven zatišen log.

S Hookerjem sva dospela do staje pravočasno. Tekoč je prisopil povedati, da se čreda bliža in bo v staji prej kot v eni uri. Rečeno nama je bilo, naj se skrijeva, da bova neopazna v grmičju nad obronkom. Skril se je tudi lastnik staje s svojimi delavci.

Čreda je prihajala počasi, pred njo udomačeni slon »izdajalec«, ki je stopil naravnost v obsežno stajo do kota in se tam začel pasti na sočnem, go-

jenem zelišču. Čreda mu je tiho sledila.

V hipu, ko je vstopil zadnji slon, so padli hlodi na strani obronka — te naprave prej nisem videl — in *keda* je bila končana, sloni ujeti. Bilo jih je devetnajst. Toda v tistem hipu, ko so hlodi padli v ogrado, ni bilo mogoče šteti. Velikani so se obrnili k zaprtemu vhodu, skakali, se postavljali na zadnje noge, rjovel gromovito in vriščeče v strahovito glušečem hrupu, ki se je razlegal, kot da se lomi zemlja okoli.

Nekateri so se zaganjali v hlode, drugi skakali v breg, a prod je bila sipina, ki se je vdiral, da so s treskom padali nazaj. Divji trušč se je zdel brezkončen, velikani so kar naprej skakali in rjovel, le njih vodnik je mirno stal v svojem kotu.

Kakor na povelje je nenadno vse utihnilo. Potem pa spet, sloni so se obrnili proti »izdajalcu«. Stisnjena v gne-

čo, da se je z vrha obronka zdela, kot da vsi široki hrbti tvorijo eno samo pošastno žival, se je čreda zagnala v steno, ga z rjoventjem pritisnila ob steno, da naskakovala, bodla in z nogami udarjala po padlem telesu.

(nadaljevanje prihodnji torek)

Novi grobovi

(nadaljevanje s 1. str.)

ob 8.15., v cerkev Marije Vnebovzete ob 9., od tam na pokopališče Vernih duš. Na mrtvaškem odru bo danes pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Christine Salmick

V soboto, 4. maja, je v Richmond Hts. bolnišnici umrla 67 let stara Christine Salmick s 437 Douglas Blvd., rojena Zabjek v Clevelandu, žena Franka, mati Lois Jones (Tampa, Fla.) in Franka T. (Austin, Tx.), 7-krat stara mati, sestra Anthonya, Josephine, Thomasa in Rose Sevtin, članica društva sv. Jožefa

št. 169 KSKJ, Kluba slov. upokojencev na Holmes Ave. in Richmond Hts. Senior Citizens. Pogreb bo iz Želetovega pogrebnege zavoda na E. 152. cesti danes, v torek, v cerkev Marije Vnebovzete ob 10. dop. in od tam na pokopališče Vernih duš.

Frank Klavora

V četrtek, 2. maja, je v Euclid General bolnišnici po kratki bolezni umrl 76 let stari Frank Klavora s 19812 Mohican Ave., rojen v Bochum-Mitte, Nemčija, mož Josephine, roj. Gole (Macek), oče Andrewa Macek, stari oče in prastari oče, brat Alberta ter že pok. Josephine Colman in Rose Ann Fink, zaposlen pri Addressograph Multigraph 26 let, do svoje upokojitve l. 1972, član ZSS št. 32, SNPJ št. 158 in Kluba upokojencev v Euclidu. Pogreb je bil včeraj, v ponedeljek, iz Želetovega pogrebnege zavoda v cerkev sv. Pavla na Chardon Rd. in od tam na pokopališče Vernih duš.

Pan Am povečuje usluge v Jugoslavijo.

Zagreb

Sedaj dnevna usluga

\$466⁵⁰

Vsaka smer.

Dubrovnik

Sedaj 5 krat tedensko

\$481⁵⁰

Vsaka smer.

Nova usluga!

Beograd

5 krat tedensko

\$466⁵⁰

Vsaka smer.

Edina letalska linija
ZD v Jugoslavijo. Še bolj
prikladna za obisk družine
in prijateljev v domovini.

Pan Am s ponosom objavlja svojo
najnovejšo uslugo do Beograda, kakor tudi
povečanje naših poletov do Dubrovnika in
Zagreba.

Mi razumemo, koliko vam pomeni obisk
domovine. In z našimi 57-letnimi svetovnimi
izkušnjami, Pan Am ve bolje nego kdorkoli, kako boste
pričeli vaše potovanje.

Edino Pan Am poleti edino s
747 preko Atlantika.

Uzivali boste udobnost na velikem, prostornem Pan Am 747.
In Pan Am vam pripravi polet kolikor le mogoče prikladen, z eno
karto, z enim pregledom in z eno zahtevo prtljage na čeli poti.

Torej, če planirate obisk ljubljenih sorodnikov in
prijateljev—ali samo preživeti praznike, katere ste si
obljubili sebi—potem za gotovo izberite Pan Am. Za
rezervacije in informacije pokličite svojega
potovalnega agenta ali Pan Am.

Pan Am. Nedostižno iskustvo.

Nakup se zahteva 21 dni vnaprej. Voznina in vojni red se lahko spremenita brez predhodnega obvestila.
Konecdebenke doplačilne in odpovedne globe veljajo.